

פניני ביה"ל

שע"י ביה"כ "בית לוי", רח"י יוסף חכמי 48, מדורגי בית וגן ירושלים

מאמר הרב

נערך מספרו החדש של הרב שליט"א פניני בית לוי - חלק ב

לרכישת הספר חייגו | 058666447 | 0507658052

הפגם הגדול ביותר

אומר רש"י הראשון בפרשת שלח - למה נסמכה פרשת המרגלים לפרשת מרים? לפי שלקתה על עסקי דבה שדברה באחיה, ורשעים הללו ראו ולא לקחו מוסר. אומר לנו רש"י - מה ענין המרגלים לסמיכות פרשת מרים? מה הקשר בין שתי הפרשות? אומר רש"י הקדוש - מה אמרה מרים בסך הכל? "ותדבר מרים ואהרן על אדות האשה הקשית אשר לקח". מרים ואהרן לא התכבדו לרכל, לא התכבדו לגנאי. הם שאלו למה משה רבנו טונה מאתנו, למה הוא פורש מאשתו? הם לא התכבדו לשון הרע ולא לשום דבר.

אבל יש לנו כללים בהלכות לשון הרע. אנחנו יודעים שאדם לא יכול לדבר על השני. בספר חפץ חיים, בבאר חיים, מאריך החפץ חיים על מה היתה החמירה הזאת והעונש הכבד שהתורה הקפידה על מרים? הוא אומר שהיא היתה צריכה לדון אותו לכף זכות. יש שם אריכות דברים אבל על כל פנים, אנחנו רואים מכאן, כמה התורה הקדושה מקפידה על כל דבר שיצא מפיו של האדם. כמה זה חשוב. ולמה? כי זה למעשה כל האדם.

כתוב בפרשת בראשית שהקדוש ברוך הוא ברא את האדם, שנאמר "ויהי האדם לנפש חיה". מה זה נפש חיה? אומר התרגום - "רוח ממללה". זה למעשה כל האדם. הממללה הן המלים שהוא מוציא מהפה. כי אם לא כן, מה ההבדל בין האדם לבהמה? לשניהם יש את אותן תכונות, שניהם הולכים, שניהם אוכלים, שניהם חיים. אבל היתרון שיש לאדם על הבהמה הוא שהאדם יכול לדבר. האדם יכול, בכח הדבור, לבנות עולמות, והבעל חי לא יכול לדבר. הוא רק צועק, ממלמל, אין לו את הכח של הדבור. בזה האדם שונה מהבעל חי.

נמצא שהכח הזה שיש לאדם, אם הוא שומר עליו, אם הוא מקפיד שלא לטמא חס וחלילה את הכלי היקר הזה שיש לו, הוא יכול להגיע לדרגות גדולות ונשגבות ולשלמות. ואם חס ושלום אדם לא שומר על הדבר הקדוש והיקר הזה - אין תרופה למכתו. כמו שאומר החפץ חיים בהקדמה לשמירת הלשון - וזה ידוע שהמרגל למצוא לו תרופה. כמו שאמרנו חז"ל בבראשית רבא - שלעתיד לבוא הכל מתרפאים, כל בעלי העברה יתרפאו, תהיה תרופה למכתם, חוץ מבעל לשון הרע שלא תהיה לו תרופה. אם כן, תגיע לו לנפשו בשת גדול לצח על ידי זה. נורא ואיום. לצח הוא יהיה בעל מום. כלם יראו שהוא פגום. הנשמה שלו, ל"ע, לצח תשא פגומה בלשון. אנחנו צריכים לדעת שהחמר הזה של הדבור, מה שאדם מוציא מהפה, חס ושלום דברים שהם אסורים כמו לשון הרע ופגיעה בשני, זה דבר שאנחנו לא יודעים את הממרה שלו. החפץ חיים כותב בהקדמה לספר שלו שכל הגליות שאנחנו נמצאים בהן היום, חרבן בית המקדש הראשון והשני, הגליות, זה רק בגלל חטא הלשון - חטא המרגלים. בפרשה שלנו המרגלים הולכים ומדברים דבה, מוציאים מהפה שלהם דבה על ארץ ישראל. יש הרבה פרשנויות על מה הם אמרו - בסך הכל הם אמרו מה שהם ראו, אבל זה לא

ומצא שהכח הזה (כח הדיבור) שיש לאדם, אם הוא שומר עליו, הוא מקפיד שלא לטמא חס וחלילה את הכלי היקר הזה שיש לו, הוא יכול להגיע לדרגות גדולות ונשגבות ולשלמות. ואם חס ושלום אדם לא שומר על הדבר הקדוש והיקר הזה - אין תרופה למכתו

בדיק פה, כי הם לא אמרו רק מה שהם ראו - הם נתנו פרשנויות. "ארץ אכלת יושביה", מי אמר? ראיתם מה שראיתם, אבל מי אמר שהארץ אוכלת יושביה? וכו'. כיון שהם פגמו בלשון, זה חרבן לדורי דורות. דבר כזה, אין לו תקנה.

מספר ספור אמת, שהיה לפני הרבה שנים, שבאמצעותו נבין מה אדם גורם לעצמו אם הוא חס ושלום מדבר כל מה שעולה בלבו ולא שומר את פיו. לרב שטיינמן זצ"ל היה משמש בקדש שקראו לו הרב יצחק לוינשטיין. הוא היה אדם מכבד מאד. בזמנו, הוא היה אחד מהאנשים המכבדים בביתו של הרב שטיינמן, ועל פיו ישק כל דבר. יום אחד הלך הרב לוינשטיין ברחוב חזון איש. לפתע קפץ עליו איזה בחור שישב על אחת הגדרות, בלי כפה, בלי ציצית ואמר לו: "אני מבקש ממך בקשה. אתה יד מינו של הרב שטיינמן, בבקשה תסדר לי פגישה עם הרב".

הסתפל עליו הרב לוינשטיין: "מה לך ולרב שטיינמן?" ענה לו הבחור: "אני חייב לפגש את הרב". והתחיל לבכות. הרב הבין שזה רציני. הוא לא סתם רוצה להפגש עם הרב שטיינמן. הוא הבין שכואב לו משהו, והוא רוצה לפגש את גדול הדור. הוא אמר לו: "תן לי את מספר הטלפון שלך, אני אודיע לך". אחרי יום-יומים התקשר אליו הרב לוינשטיין ואמר לו: "עכשו מתפללים בבית הכנסת שלנו תפילת ערבית. בעוד עשר דקות גומרים, תבוא ואני אכניס אותך". הבחור רץ לשם ואמר לרב לוינשטיין: "אני מבקש שתכניס אותי". אמר לו הרב לוינשטיין: "אחרי שסיימו להתפלל אתה תכנס ראשון".

הבחור נכנס לקדש פנימה ונשק את ידו של הרב. פנה הבחור לרב שטיינמן ואמר לו: "כבוד הרב, אני רוצה להביא לרב פיצה עם זיתים, גבינה צרפתית וכל התוספות. בבקשה, אני יכול להציע את זה לרב?" הסתפל עליו הרב בתמהון. מה הוא רוצה?! הוא הסתפל על הבחור בחסר הבנה. ראה הבחור שהרב לא מבין מה הוא רוצה ואמר: "כנראה הרב לא אוהב פיצה. טוב, אפשר להציע לרב פתה פלאפל עם שמונה כדורים, טחינה וסלט וציליזים?". הסתפל עליו הרב שטיינמן ולא הבין מה הבחור הזה רוצה. בא המשמש, תפס את הבחור ואמר לו: "אתה עושה צחוק? אתה לא מבין שפה זה קדש קדשים? אתה מבין איפה אתה נמצא? לפני גדול ישראל. על מה אתה מדבר? על פיצה? פלאפל?"

הוציא אותו המשמש החוצה והבחור בכה ואמר לו: "תן לי להשא, בבקשה". הוא זרק אותו החוצה ואמר: "אני לא רוצה לראות אותך". הבחור, בנדמעות שליש, התחנן: "בבקשה, תן לי לדבר עם הרב". זה לא הועיל והבחור נשאר בחוץ, בוכה. הוא השאיר אותו שעתים בחוץ. כל כמה דקות הוא הציץ החוצה וראה שהבחור נשאר. אחרי שעתים הכניס אותו בחזרה ואמר לו: "עכשו אני נוהג אותך לפנים משורת הדין. אני אכניס אותך פנימה, אבל בתנאי שאתה לא מדבר שטויות. תגיד לרב מה אתה רוצה. אם לא, אני מוציא אותך בחזרה". אמר לו הבחור: "אני מבטיח, אל

המשך

בעמוד 3 <<

ע"פ לוח "אור החיים" לפי זמני ירושלים

הדלקת נרות	מוצ"ש	ר"ת
19:11	20:22	21:21

לע"נ יצחק שם טוב בן שרה ז"ל

לע"נ שאול חי בן מרים ז"ל

לע"נ ישראל בן חביבה ז"ל

לע"נ רחל בת שושנה ע"ה

לע"נ דוד בן השאנה ז"ל

הפיזבוק הכי גדול שלי

העיניים הדומעות שלה, ההתרגשות, המיסו אותי. היא אמרה לי משפט, שמי כמוני יכולה להבין: "מעכשיו אני בריאה". באותו רגע הבנתי שעשיתי את מה שהייתי צריכה לעשות. הודיתי כל כך לאלוקים שזיכה אותי לעשות את המגש הזה, ובנוסף, גרם לכך שאני זו שאביא לה את העיצוב, ולו רק כדי שאשמע במו אוזני את המשפט הזה, משפט חזק, מרגש.

מובן שבאותם רגעים, כשראיתי את האור, בעיניה, התפללתי לה' שהמצווה הזו תעמוד לזכותה של הבת שלי. יצאתי משם שמחה, מאושרת, מלאת סיפוק.

**סיכמו שביום שישי
אני אתקשר אליה
ואעדכן כאשר זה
יהיה מוכן, על מנת
שתוכל לבוא לאסוף.
ברגע שניתקתי ופל
לי האסימון. השנה –
לא תרמתי כלום!**

הרמתי טלפון לבעלי, ושאלתי אותו למי כדאי לתרום את הכסף שהמכרה שלי התעקשה לשלם. הוא הציע לתרום לבית הכנסת שלנו בשכונה. מידי פעם יש צרכים שונים, ולא חסר למה. הוא הרים טלפון לגבאי וסיפר לו על סכום שהוא מעוניין לתרום. הגבאי מיד אמר לו שזה ממש משמים, כי השבת יש נער שעולה לבר מצווה, ממשפחה חסרת אמצעים, שאין לו מי שיחגוג לו ויקנה את הכיבוד. במקרה אנחנו מכירים את המשפחה, והכנו את פני הדברים. בעלי הוסיף מיד עוד סכום מאיתנו, בנוסף לתרומה הראשונית, והעביר לגבאי שיקנה בזריזות.

כאשר שמעתי את זה, התפעלתי מאוד איך הכל היה מתוזמן כל כך. לא יכולתי לשבת בשקט, והחלטתי להכין מה-מה-מה עוגה, וגם עוגיות ממותגות לקידוש שלו בבית הכנסת, משהו מהיר. הכנתי, יצא משהו מרהיב, באמת, כאילו יש לי על היד מלאך ועשה הכל כדי שיצא מושלם. בבוקר הבאתי את זה לקידוש, אמא שלו התרגשה כל כך... הנער בעצמו לא גמר להודות לי. היה לו קידוש יותר יפה ממה שעשיתי לבן שלי... שמחת כל כך,

בסוף הקידוש, לפני שהלכנו הביתה, הגיע אלי נער בר המצווה, ובביישנות שאל אותי אם הוא יכול לתרום את העוגה שהכנתי לו (אף אחד לא העז לפתוח אותה... (לחבר שלו שעושה בר מצווה ביום ראשון, ואין לו מי שיכין לו. מובן שאישרתי לו מיד. חזרתי הביתה וידעתי מה אני צריכה לעשות. במוצאי שבת התקשרתי אליו ובקשתי ממנו את הפרטים של הנער, מקום האירוע והשעה, החלטתי לתרום לו בר. עלי. התקשרתי אל האם, ועדכנתי אותה שמישהו שילם לי כדי לעשות להם בר. היא היתה המומה, והנער עוד יותר. ראיתי עד כמה זה היה לו חשוב, אבל הוא לא העז לדמיין את זה אפילו.

למחרת העמדתי לו בר יפהפה. הוא התרגש כל כך. מבחינתו, הוא עמד שווה בין שווים עם כל החברים. הכל היה שווה לי, בעיקר הסוף הזה: הבת שלי, היקרה, הגיעה איתי לבר המצווה הזאת. היה לה המון זמן פנוי בתחילת האירוע, כשאני עבדתי להרכיב את הבר ברגישות שלה היא קלטה, כמו סיסמוגרף הכי חד, את מנעד הרגשות שהיה שם. כאשר סיימתי וכבר היינו ברכב, היא ניגשה אלי, חיבקה אותי חזק-חזק, ואמרה לי עם דמעות בעיניים: "אמא, אני אוהבת אותך. איך שימחת ככה את הילדים האלה". החיבוק שלה גמר אותי. בשבילי - זה שהיא מחייכת ושמחה, זה הפיזבוק הכי גדול שלי!!! (אור שרה)

מ אז שבישרו לי על המחלה של הבת שלי למדתי לחשבן מיליגרמים של תרופות, כימותרפיה, סדרות של טיפול. למדתי מושגים חדשים מעולם הרפואה, הפיזיולוגיה והכימיה, נהייתי מומחית לענייני תרופות, תרכובות, נוסחאות. הייתי הכי נורמלית במצב הלא נורמלי. רציתי לעשות הכל כדי להציל את הבת שלי, לתת לה כל מה שאפשר כדי להוציא אותה מהמעגל הנורא הזה, לתת לה חיים. אבל - אני לא אלוקים, ולא בידי נמסרו המפתחות.

היה לי כלי אחד, והוא - תפילה. ועוד דבר, שאליו הגעתי בזכות התפילה - שמחה. בשניהם השתמשתי ועודני כדי לתת חיים, לה, לי ולכל המשפחה. חיים של משמעות, אמונה, וחיוך שנותנים טעם אחר לחיים. אני אמנית, ובמקצועי אני מעצבת עוגות בר, חיתוכי פירות ועוד. ברוך ה', יש לי סיפוק בעשייה, ואני נהנית לעצב בכל פעם מחדש. מי כמוני יודעת עד כמה אנשים אוהבים את התחום הזה. כל מי שמקבל - לבו נפתח, וההזמנות הרבות יעידו.

בבית החולים, שהפך לחלק השני שלנו, ראיתי עד כמה דברים קטנים משמחים אנשים, וקבלתי על עצמי להכין עיצובים כמה פעמים בשנה בחינם, למטרות צדקה וחסד. ובאמת, ברוך ה', זכיתי לתרום בכל שנה מספר פעמים, לבתי יתומים, אנשים נזקקים וכדומה. בדרך כלל אנשים פונים אלי. ישנם האנשים הקבועים שיש להם עמותה, ארגון חסד וכו', שהמספר שלי שוכן אצלם באנשי הקשר, והם דואגים לזכות אותי מידי פעם בפעם. זה עניין של שנים שכך אני נוהגת.

בחסידי שמיים, אנחנו לא בבית החולים, אבל זקוקים לתפילות של עם ישראל כדי שבתנו תחלים במהרה. והחסד, התפילות והשמחה הם מה שמחזיקים אותה ואותנו, דברים שרואים בעיניים יום יום. לפני מספר שבועות קיבלתי טלפון ממכרה. היא סיפרה על קולגה שלה שחלתה, לא עלינו, וכל שאר החברות בעבודה שלה התארגנו כדי לקנות ולארגן לה משהו שישמח אותה לכבוד שבת. היא חשבה עלי, ושאלה אם אוכל לעצב לה פלטה של חיתוכי פירות. אמרתי לה שכן, וסיכמו שביום שישי אני אתקשר אליה ואעדכן כאשר זה יהיה מוכן, על מנת שתוכל לבוא לאסוף.

ברגע שניתקתי ופל לי האסימון. השנה - לא תרמתי כלום! מאז תחילת השנה, כל העניין של המלחמה, יחד עם המחלה, היציאות והכניסות התכופות לבתי חולים כשהבת שלי לא הרגישה טוב, מתנודה לתנודה - העניין פשוט פרץ מזיכרוני לגמרי. הפלא הנוסף היה שלמרות כל המצב הקשה של העם היקר שלנו, אף אחד לא יצר איתי קשר כדי לזכות אותי להכין. אינני יודעת למה, אבל זו המציאות. הגענו קרוב לסוף השנה מתחילתה, ואני - לא הכנתי כלום בתרומה, מתוך אהבה גדולה לאף אחד.

באותו הרגע החלטתי שאני מכינה את הפלטה הזו בחינם. זו התרומה הראשונה שלי לשנה הנוכחית, בתקווה לחזור למסלול מהר ובקרב, כי תמיד יש מי לשמח. יצאתי לירקניה הקבועה שלי, חנות של פירות מיוחדים בטעם ובאיכות, לא חסכתי במאום. גודל הפלטה שהיא רצתה לא יכל להכיל אפילו חצי ממה שקניתי, שילשתי את הכמות, הבאתי פלסת ענק, הרמתי שם עיצוב משגע, עם כל המיטב. זה יצא פי שלושה מהסכום שתוכנן מבחינת המכרה, אבל אני לקחת את זה עד הסוף.

כשסיימתי ושלחתי לה את התמונה, היא היתה בהלם, לא האמינה שזה המחיר. מיד אמרתי לה שתעזוב הכל, זה עלי, אני לוקחת את זה ליעד, זה ממש בקטנה. ולגבי התשלום - אני לא מעוניינת, אני רוצה שזו תהיה תרומה ממני, משהו קטן שאוכל להזדכות בו. החברה, ששמחה כל כך על שאני יכולה לקחת את המשלוח בעצמי וכך למנוע ממנה טרחה נוספת, סירבה בכל תוקף לקבל אותו ללא תמורה. היא התעקשה לשלם. ממש נלחמה איתי. ראיתי שזה חשוב לה מאוד, ורק בשביל ההרגשה נתתי לה להעביר לי את הכסף. מיד החלטתי שאת הכסף הזה אני תורמת. יצאתי לכיוון הקולגה שלה, האישה החולה. הכל היה שם, מגרה ופותח את הלב. דפקתי בדלת. אותה קולגה בעצמה פתחה לי.

היא היתה המומה, הפה שלה נפער, כמעט תפסתי לה את הלסת, שמא תישמט...

לע"נ
רבי אשר עמר
בן מרים ז"ל

לע"נ
אברהם אברהון
בן גינינה ז"ל

לע"נ
רפאל פואה
בן רוזה ז"ל

לע"נ
בנימין בן טאוס
ז"ל

לע"נ
אסתר בת חנה
ז"ל

לע"נ
הרבנית חסיה
ליליאן בת
סוליקה ע"ה

לע"נ
עמנואל בן יקוט
ז"ל

תדאג. אבל אל תתערב לי בשיחה". הוא נכנס. הרב שטיינמן עמד. הוא נשק את היד של הרב, ואמר לו: "כבוד הרב, אני רוצה להציע לרב שווארמה עסיסית, משהו שיהיה לא טעים מעולם. משהו חם מהתנור, עם בצל ותערובות". עוד פעם הסתכל עליו הרב - מה הוא רוצה ממני?! הוא לא יודע מה זה שווארמה, שום דבר. מסתכל עליו הרב ומרחם עליו. מה הוא רוצה?! הרב שטיינמן הבין שמדובר פה בבחור מסכן, אמלל, שלא מוצא את עצמו. הרב שטיינמן תפס לו את היד, קרב אותו אליו ואמר לו: "בחור יקר, אני מבין שכואב לך משהו. בוא תספר לי, תגיד לי מה כואב לך, אני אנסה לעזור לך".

אמר לו אותו בחור: "כבוד הרב, אני בא ממשפחה חשונה. אמא שלי צדיקה. עד לפני חצי שנה למדתי בישיבה פה בבני ברק והייתי המצטיין בישיבה. למדתי שלושה סדרים וכלם היו מתחננים שאני אלמד אתם תורות. פתאום בשעור ב', אני מרגיש שלאט לאט יורד לי הטעם בלמוד. לא יודע. אני לומד גמרא ומרגיש שזה לא זה. זה לא כמו שהיה. הייתי לומד בחשק - פתאום החשק ירד. יום, יומים, שלושה. פניתי לרב שלי וספרתי לו שאני מרגיש שאני לא אותו בחור. הרב אמר לי - תעזוב את הגמרא, קח משניות, תלמד קצת ספורים. אני מנסה, זה לא זה.

הישיבה ראתה שאני כבר לא שווה, לא כדאי להחזיק אותי. אמרו לי: "לך לישיבה אחרת, לפי הרמה שלך. שם מלמדים מדרשים, קצת ספורים, קצת ספורים. תלך למקום כזה, יותר טוב". הלכתי לישיבה אחרת, אבל גם שם לא החזקתי מעמד. לא היה לי ספוק. אין לי טעם בשום דבר שקשור ללמוד גמרא. התחלתי לשנא את הגמרא. מפה לשם, הלכתי לשלש-ארבע ישיבות, עד שמצאתי את עצמי בחוץ על הגדרות. הורדתי כפה, ציצית, אין לי שום דבר.

כבוד הרב, אני מציע לך דבר שכלם אוהבים. מי לא אוהב פיצה, פלאפל, שווארמה?! והרב אומר שאין לו טעם בזה. שהרב בין אותי - כלם אוהבים את הגמרא, יש לכם טעם בלמוד, לי אין טעם. מה אעשה?". הרב שטיינמן, גדול הדור, חיב עכשו לעזור לבחור האמלל שעומד מולו. פנה לרב שטיינמן לבחור ואמר לו: "תגיד לי, אתה שומר על הפה,

או שאתה מדבר דברים שאסור לדבר ואסור להוציא אותם מהפה?" אמר לו הבחור: "אני אגיד את האמת לרב, זה אחד מהתחבובים שלי. כשאני רואה חבר, אני זורק לו מילה פה, מילה שם. זה התחבוב שלי, קללות, דברים".

הבין הרב שטיינמן את הבעיה ואמר לבחור: "היום יום ראשון. אני רוצה לראות אותך פה ביום רביעי. אבל אני מבקש ממך דבר אחד - תשמר את הפה. אני לא מבקש ממך לא תפלין, לא ברכות, לא תפלה ולא שום דבר. אבל עד יום רביעי - פה נקי. אתה לא מוציא מילה אחת שהיא לא טובה מהפה". "מבטיח", אמר הבחור. ביום רביעי הגיע הבחור לרב. הרב לוישטיין הנגיס אותו לרב. שאל אותו הרב שטיינמן: "נג, מה עם הפה?" "מבטיח, הרב, הפה נקי". הוציא הרב שטיינמן משניות והתחיל ללמד אתו. מאימתי קורין את שמע בערבית. ככה במשך רבע שעה הם למדו שלש-ארבע משניות. אמר לו הרב שטיינמן: "היום יום רביעי. ביום ראשון תבוא שוב אבל תבטיח לי - פה נקי. זה הדבר היחיד שאני מבקש".

הגיע יום ראשון. הבחור שוב בא לרב שטיינמן. שאל אותו הרב: "מה עם הפה?" "פה נקי". הם המשיכו ללמוד. וככה במשך למעלה מחצי שנה, כל פעם-פעמים בשבוע היה שואל אותו הרב אם הפה שלו נקי? והבחור היה עונה שכן. ואז הם היו לומדים משניות, אחר כך גמרא. פלא פלאים. אחרי שבועה-שמונה חדשים הבחור היה התחיל להרגיש טעם בלמוד. הוא אמר לרב שטיינמן: "אני כבר רוצה ללמוד, חבל לי על הזמן שאני בא". הוא הפך להיות אחד מתלמידי החכמים הגדולים. הכל תלוי בפה.

לפעמים אדם חושב - למה אני לא מרגיש טעם בלמוד? שים לב מה אתה מוציא מהפה... הכל מתחיל מכאן. הפה זה כלי שרת, זה הדבר הכי קדוש שהקדוש ברוך הוא נתן לאדם. אנתנו חייבים להשתמש בכלי הזה, בפה, לטובה. ובפרט שמה שמשלים את האדם, משלים את נשמתו, זו הקדשה של הפה. ברגע שהפה קדוש, כל האדם הופך להיות קדוש. ובעזרת ה' נזכה, שהקדוש ברוך הוא יתן לנו סיעתא דשמיא, שנגשור את כל הגוף, אבל בעיקר את הפה, לעבודת ה' יתברך, אמן ואמן.

בברכת שבת שלום, הרב אברהם עטיה

אחרית הימים

א-ל נורא עלילה

הכותרת נשמעת כמו הכנה ליום כיפור, אך כמדומני שיש לנו עוד זמן עד אז, מה שכן, שתדעו - שכולנו חיים בסרט. לא, אין הכוונה לסלנג הנפוץ כאילו אנחנו הווים, אלא תאמינו או לא, כולנו כוכבים ראשיים בעלילה נפלאה בסרט שבורא עולם יצר לנו. הוא הבמאי, הוא המפיק, הוא היוצר והתסריטאי, הוא הצלם והעורך. התפאורה ומיקום הצילום זה העולם, והעלילה! וואו, הסכנת ושמע ישראל!

אף על פי שאנו עם ישראל קדושים ואין לנו עניין בהבלים הבאים, אך כדי ללמוד ולהמחיש, ננתח נושא מעניין: תעשיית הסרטים בארה"ב מגלגלת מיליארדי דולרים בשנה, מה הופך סרט למעניין? הגויקאלע' מהוליווד יודע, שסרט צריך עלילה טובה, שמתחילה במציאות של שלוה, בה גיבור הסרט יושב לו על זרי דפנה, לפתע נוצרת בעיה, גיבור הסרט נכנס למאבק, ברגע השיא כח הרע מתחיל לגבור, ואז מתרחש מהפך והגיבור מצליח להביס את הרוע, והכל מסתיים בצורה נפלאה בה יד הגיבור על העליונה. תשאלו אותי איך אני יודע? 5 יחידות מגמת תקשורת, לפני שובי לדרך אבותינו.

במילים אחרות, ההגדרה של המציאות בה כולנו חיים, ממש סרט, אבל מבוסס על סיפור אמיתי לאורך ההיסטוריה. נתענג על דברי המדרש (שמו"ר, ט"ז, כ"ו): "עד שלא הוציא הקדוש ברוך הוא את ישראל ממצרים, ברמו הודיע להם שאין המלכות באה להם עד שלשים דור, שנאמר 'החֲדָשׁ הָאֵל לָכֶם רֹאשׁ חֲדָשִׁים' (שמות, י"ב, ב'). שכן בא' ניסן ר"ה למלכים [משנה ר"ה, א, א], החדש = שלשים יום. ומלכות שלכם = שלשים דור. הלבנה בראשון של ניסן מתחלת להאיר וכל שהיא הולכת, מאירה עד חמישה עשר ימים ודיסקוס (עגול, מכאן המושג 'דיסק') שלה מתמלא ומחמישה עשר עד שלשים אור שלה חסר. בשלשים אינה נראית".

ממשיך המדרש: "כך ישראל חמישה עשר דור מן אברהם ועד שלמה. אברהם התחיל להאיר שנאמר (ישעיה מא, ב): 'מִי הָעִיר מִמֶּזְרָח צֶדֶק יִקְרָאָהוּ לְרִגְלוֹ'. בא יצחק אף הוא האיר שנאמר (תהילים צ, א) 'אור (גי' =

יצחק) זרע לצדיק'. בא יעקב והוסיף אור שנאמר (ישעיה, י, יז), 'וְהָיָה אֹרֶךְ יִשְׂרָאֵל לְאֵשׁ', ואחר כך יהודה, פרץ, חזקוני, רם, עמינדב, נחשון, שלמון, בועז, עובד, ישי, דוד (בג' י"ד). כיון שבא שלמה (בג' קטנה ט"ו) נתמלא דיסקוס של לבנה שנאמר (ד"ה א, כט, כג) 'וַיֵּשֶׁב שְׁלֹמֹה עַל כִּסֵּא ה' לְמֶלֶךְ... ומשם התחילו המלכים פוחתין והולכין (שם ג, א): 'וַיָּבֶן שְׁלֹמֹה רִחְבָּעִם, וְבֶן רַחֲבֵעַם אֲבִיהָ וּבְנוֹ אֲסָא, יְהוֹשֻׁפָּט, יְהוֹרָם, אַחֲזִיהוּ, יוֹאָשׁ, אֲמַצְיָהוּ, עֲזַרְיָה, יוֹתָם, אַחֲזָה, יִחְזַקְיָה, מְנַשֶּׁה, אֲמֹן, יֹאֲשִׁיָּהוּ, (עד כאן נמנו ט"ו מלכי דורות, מכאן ואילך נמנו מלכים זמניים או תחת עול מלכות בבל [ענ"י בשם יפ"ת, וע' במת"כ]) (יהואחז, יהויקים, יהויכין). כיון שבא צדקיהו דכתיב (ירמיה נב, יא) 'וְאֵת עֵינֵי צִדְקִיָּהוּ עֹר' חסר אורה של לבנה עכ"ל.

מדעים. בשנת 1948 לבריאת העולם נולד אבי האומה, אברהם אבינו, מכאן ואילך הכל היה משגשג ופורה, למרות השיעבוד, שעל פניו היה נראה כנפילה לישראל, אך בעצם הוא עצמו היה הכנת ישראל לקבלת התורה (והכתב והקבלה, השל"ה, מהר"ם שיק ועוד), לאחר מכן כיבוש הארץ, התעלות רוחנית עד למלכות שלמה, שבימיו ישראל הגיעו לשיא כוחם, מלכותם ושלוחתם, ואז הרע החל לגבור... אור הלבנה התמעט, נעשה פירוד בין ישראל לאביהם שבשמים, מלכויות התעצמו, עד הרגע בו נחרב הבית הראשון ונעלמה הלבנה. ואף בימי בית שני עדיין היינו תחת יד האומות (פרס ומדי, יון ורומי) עד אשר "צִיֵּן שְׂדֵה תַּחְרֹשׁ" (ירמיהו כו,

יח) ו"מִפְּנֵי חֲטָאֵינוּ גָלְינוּ מֵאַרְצֵנוּ" (מוסף לג' רגלים). והנה רבותיי, לאחר אלפיים שנות גלות, הגענו לרגע בו הרוע הגיע לשיא כוחו וישראל בשיא שפלותם. אבל משיח, כידוע, מגיע בהיסח הדעת (סנהדרין צד), לירא ה' זו תהיה 'מציאה', לאחרים זה יהיה 'עקרב' (הרב יוסף מזרחי)... וכשיבוא, יתחיל החלק המעניין בסרט, בו עם ישראל הגיבור מתחיל לעלות על הגל, ומצליח בס"ד להביס את הרוע. נמשיך א"ה בשבוע הבא!

כולנו כוכבים ראשיים
בעלילה נפלאה בסרט
שבורא עולם יצר לנו.
הוא הבמאי, הוא המפיק,
הוא היוצר והתסריטאי,
הוא הצלם והעורך.
התפאורה ומיקום
הצילום זה העולם,
והעלילה! וואו, הסכנת
ושמע ישראל

הרב עמרם טובי הי"ו

להזמנת הרצאות לזיכוי הרבים - חייגו 053-3156363

לשמיעת השיעורים בקול הלשון - חייגו 03-6171111, הקישו 7 ואז 956363

יצא לאור הספר שרבים חיכו לו

פניני בית לוי - חלק ב' על המועדים ופרשיות השבוע

וורטים נדירים
מהלכים מאלפים
סיפורים מחזקים
ושיחות שלא ראו אור מעולם

משיחותיו של

הרה"ג **אברהם עטייה שליט"א**
רב קהילת בית לוי בבית וגן

הספר ערוך בשפה השווה לכל נפש,
אברכים ובעלי בתים,
מגידי שיעורים ועוד

ניתן לרכוש עם
**הקדשה
מעוצבת**
ע"ג הספר

אוצר
לשולחו השנה

ניתן להשיג אצל המחבר: 0586666447 | 0507658052 | 029664455. אצל אורי: 0505340701
במייל ravattia@gmail.com | בבית הכנסת בית לוי רח' יוסף חכמי 48

אולם האירועים המיוחד
של בית הכנסת "בית לוי"

בס"מ

אנו מזמינים אתכם לביקור והתרשמות
ולערוך את האירוע שלכם באולם החדש והמשופץ:
ברית מילה // סיומי מסכת // אזכרות // שבת חתן // כנסים והרצאות
ההכנסות קודש להחזקת הכולל • לתחזוקת המקוה • לנזקקים

בית לוי
אולם אירועים

רח' יוסף חכמי ליד מלון רימונים-שלום
שכונת מדורגי בית וגן ירושלים

לפרטים ותיאום מועד התרשמות:
054-4222931 // 054-3551383 // 02-6540906

בית לוי

**מקווה חדש ונקי
בסטנדרטים הגבוהים ביותר:**

מהודר בכל ההידורים ובתכלית הכשרות
לפי כל השיטות והחומרות
בהמלצתם ובפיקוחם של גדולי ישראל

נבנה ברמה גבוהה ובייפוי מיוחד
עובר נקיון יסודי מידי יום ביומו
ע"י חברת נקיון

המים מוחלפים בכל יום

לפרטים נוספים: 02-9664455
רחוב יוסף חכמי 48 מורדות בית וגן ירושלים

לתרומה לעלון לדיכוי הרבים, וכן להקדשות לרפואה להצלחה ולע"נ: 050-7658052
לקבלת העלון למייל ולכל נושאי העלון, יש לשלוח מייל לכתובת: ALON.BEITLEVY@GMAIL.COM